

РЕШЕНИЕ

№ 26225

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5090** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно- процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на директора на офис „М.“ при Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция по приходите (НАП) [населено място] срещу Решение от 01.12.2025 г., постановено по НАХД № 10028/2025 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 8-ми състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 718996-Ф. от 30.08.2023 г. относно наложена на „Бояна Грийн Резиденс“ ООД, на основание чл. 179 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) имуществена санкция от 10 000 лева за нарушение по чл. 125, ал. 5 вр. с ал. 1 ЗДДС.

Касаторът излага съображения за неправилност на обжалваното решение като постановено при неправилно приложение на закона - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Поддържа, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 56 ЗАНН, както и сроковете по чл. 34 ЗАНН. Оспорват се изводите на СРС за допуснати нарушения при описание на административното нарушение поради непосочване на датата на извършване на нарушението в АУАН. Намира за безспорно доказано нарушението, доколкото представляващият дружеството видно от възраженията срещу АУАН е признал за извършеното бездействие с твърдение, че „дружеството не е задължено да подава въпросните СД по ЗДДС“. Изтъква се, че датата на извършване на нарушението е изрично посочена в НП, което не е взето предвид от районния съд. Счита, че от доказателствата по делото безспорно се доказва, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения,

които да са ограничили правото на защита на дружеството. Касаторът претендира за отмяна на решението на районния съд и потвърждаване на НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - „Бояна Грийн Резиденс“ ООД, чрез процесуалния си представител юрк. Х., оспорва касационната жалба. Намира за правилни изводите на СРС за допуснато нарушение по чл. 42 от ЗАНН поради непосочване на датата на извършване на нарушението. Претендира за оставяне в сила на решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, намира от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна, като съображенията затова са следните:

От фактическа страна, СРС е приел за установено, че на 22.03.2023 г. била извършена проверка от св. В. в информационния масив на ТД НАП, в хода на която се установило, че търговско дружество „БОЯНА ГРИЙН РЕЗИДЕНС“ ЕООД, – дружество регистрирано по ЗДДС не е подало в срок справка – декларация за данъчен период месец февруари 2023 г. заедно с отчетните регистри. За констатираното свидетелката В. съставила АУАН като квалифицирала нарушението като такова по чл. 125 ал. 5 вр. ал. 1 ЗДДС. В акта посочила, че срокът за подаване на декларацията бил до 14.03.2023 г. Въз основа на АУАН на 30.08.2023г. било издадено процесното НП, с което на дружеството „БОЯНА ГРИЙН РЕЗИДЕНС“ ЕООД е била наложена „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лв. за нарушение на чл. 125 ал. 5 вр ал. 1 ЗДДС.

От правна страна, съставът на СРС е намерил, че при съставянето на АУАН и издаването на обжалваното НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните превила водещи до нарушаване правото на защита на санкционираното лице. Изложил е мотиви, че в съставения АУАН контролиращият орган е посочил, кога е установил твърдяното нарушение, но не е посочена дата на която дружеството е осъществило конкретното нарушение. Решаващият съд е изложил съображения, че датата на извършване на нарушението е задължителен реквизит както на АУАН, така и НП, което има значение правото на защита на субекта на наказанието.

Така според районния съд като не е посочил датата на извършване на нарушението в съставения АУАН контролиращият орган е допуснал съществено процесуално нарушение. Съдът е отчел обстоятелството, че за пръв път в НП е посочена датата на нарушението, но доколкото АУАН и НП следва да имат аналогично съдържание откъм значимите за производството факти – време, място, субект, деяние, е обосновал извод, че това процесуално нарушение не подлежи на саниране от съда. В заключение е приел, че в административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение пряко посягащо върху правото на защита на субекта на отговорността и обуславящо отмяна на НП.

Така постановеното решение е неправилно.

Настоящият касационен състав не споделя изводите на СРС за допуснато съществено процесуално нарушение. Спорът дали НП е законосъобразно издадено, трябва да се решава, не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а доколкото тези нарушения са съществени. По аргумент от разпоредбата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН и предвидената в нея възможност да бъде издадено НП въпреки допуснати нередовности на АУАН, ако е установено по безспорен начин деянието и кой е неговият автор, самоличността на нарушителя и

неговата вина, следва извод, че не всяко нарушение, допуснато при съставянето на АУАН, води до незаконосъобразност на НП. Константна е съдебната практика, че нарушаването на правно регламентирания процесуални изисквания, които следва да се спазват при съставянето на АУАН, е основание за отмяна на издаденото НП, само когато в резултат на конкретното нарушение има вероятност установените от актосъставителя факти да са неистински, неточни и непълни; ако недопускането на нарушението би довело до възприемане на друга фактическа обстановка или правна квалификация на деянието и се нарушава правото на защита на субекта на отговорност.

Настоящият съдебен състав счита, че действително в АУАН не е посочена конкретна дата на нарушението, но тя е определяема. Изискването по чл. 42, т. 3 ЗАНН за посочване на дата на нарушението ще се счита за изпълнено, в случай, че в акта е посочена точната дата, на която субектът е следвало да изпълни задължението си, неизпълнението на което е скрепено с административна санкция (стр.65, „Процесът по ЗАНН“, издание „С.“, 2009 г.). Съществено нарушение е единствено онази липса на реквизити по чл. 42, т. 3 ЗАНН, която не позволява на наказващия орган или на нарушителя да формират еднозначни изводи от фактическа и правна страна, какъвто пропуск не е налице в АУАН. В АУАН е посочено, че дружеството в качеството му на задължено лице по ЗДДС не е подало справка-декларация по чл. 125, ал. 1 ЗДДС, заедно с отчетените регистри по чл. 124 ЗДДС, за данъчен период м. февруари 2023 г., който срок е бил до 14.03.2023 г. Следователно след като задължението е следвало да бъде изпълнено до 14.03.2023 г. е пределно ясно, че нарушението възниква на следващия ден, която датата правилно е посочена в НП. Ето защо, не е съществено процесуално нарушение непосочването на дата на нарушението в АУАН в случаите, при които тя е определяема от описанието му чрез посочване на крайния срок, в който е следвало да бъде изпълнено задължението, което в случая е сторено в процесния АУАН. В допълнение, нормата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН позволява да бъде издадено НП и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, които предпоставки в случая са изпълнени. В процесното НП датата на нарушението е правилно посочена, поради което не е налице нарушаване на правото на защита на санкционираното лице.

По тези съображения датата на нарушението е определена още в съдържанието на АУАН, поради което не е накърнено правото на защита на наказаното дружество, още повече че в НП е посочена конкретната дата на нарушението.

Предвид изложеното и като е приел, че в случая е налице съществено процесуално нарушение, изразяващо се в опорочаване на процедурата по издаването на АУАН по ЗАНН СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

В тази смисъл са: Решение № 3667 от 04.02.2025 г. по КНАХД № 9950/2024 г., Решение № 22900 от 03.07.2025 г. по КНАХД № 4203/2025 г., Решение № 23929 от 11.07.2025 г. по КНАХД № 3758/2025 г., Решение № 13100 от 14.04.2025 г. по КНАХД № 933/2025 г., всички на АССГ.

Непроизнасянето на въззивната инстанция по същество на спора, вкл. по доводите в жалбата до СРС за липса на законово основание за регистрация по ЗДДС, е пречка за решаване на делото по същество от настоящата инстанция. СРС в нарушение на разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, не се е произнесъл относно материалната законосъобразност на НП, като обжалваното решение не съдържа мотиви по същество на спора. Съгласно чл. 218 АПК предмет на проверка от касационната инстанция правилността на обжалваното решение като краен резултат по изложените в него мотиви. Липсата на мотиви по същество на спора води до извода за липса на предмет на проверка. Освен това произнасянето на касационната инстанция по същество, на основание фактическите установявания във въззивното производство, без изложени мотиви в обжалваното решение в тази насока, би лишило страната от една инстанция по същество.

Предвид това делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. При новото разглеждане на делото решаващият съд следва да осъществи цялостен контрол за законосъобразност на обжалваното НП, съгл. чл. 314 НПК, да анализира събраните по делото доказателства и да изведе правни изводи по същество на спора.

При новото разглеждане на делото, в зависимост от изхода му, въззивният съд следва да се произнесе и по въпроса за разноските в настоящата инстанция, съобразно предвиденото в чл. 226, ал. 3 АПК.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София град, Х. Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № от 01.12.2025 г., постановено по НАХД № 10028/2025 г., СРС, НО, 8-ми състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.